

Dagbog fra Miriem Solsona

Hun er 40 år og uddannet socialarbejder fra Universitetet. Hun bor alene i Barcelona og er socialarbejder i et stort boligområde med omkring 50.000 indbyggere lidt uden for Barcelona. Hun arbejder meget med community work.

Mandag den 4. maj:

Det er anden gang, jeg deltager i en AIEJI-kongres. Jeg var også med i Montevideo for fire år siden, og mine forventninger nu er de samme som dengang: At møde kollegaer fra andre lande og høste af deres erfaringer.

Der er mit første besøg i Danmark, og det eneste, jeg ved om landet er, at det er lille, og der er vand rundt om. Lønningerne er høje, men det er leveomkostningerne vist også. Og så cykler i meget.

Jeg forventer ikke, at min viden om Danmark er ret meget større, når jeg rejser hjem om fire dage, for det er mødet med andre fagfæller, der er mit fokus. Community work er ikke særlig udbredt nogetsteds, så vi bliver nødt til at lave faglige netværk hen over landegrænserne.

Jeg er virkelig imponeret over, hvor tjekket og struktureret, det hele er. Vi bliver hurtigt og roligt indskrevet, og jeg begynder allerede at tænke over, hvilke workshops og paper-sessionens, jeg skal deltage i.

Selve åbningen af kongressen med de første taler synes jeg ikke var særlig interessant. Den er sikkert som sådan noget skal være. Vi skal jo i gang. Men jeg er lidt utålmodig for, at den faglige del skal begynde. Allerede i de første pauser møder jeg venner og bekendte fra Spanien. Dagens højdepunkt for mig er Brokenleg. Jeg havde på forhånd store forventninger til ham, og de bliver helt bestemt indfriet. Han taler om, hvor vigtigt, det er, at alle har en tilhørsforhold til andre mennesker. Han ord er lige noget jeg kan bruge i mit arbejde blandt beboerne, når vi forsøger at etablere sociale netværk. Han taler lige til hjertet.

Da dagens program er slut drikker jeg en øl med minde venner, og vi går i samlet flok videre til Rådhuset. På pladsen foran holder en gruppe soldater – blandt andet udsendte til Afghanistan - møde, og vi får at vide, at aktionerer for at få 4. maj som nationaldag for de danske soldater, der er faldet i krig.

Vi bliver vist rundt på Rådhuset og får god mad. Og så er der dejlig god tid til at tale med de andre deltagere. Det er rart.

Efter receptionen foreslår en af mine spanske venner, som bor her i Danmark, at vi tager ud på Enghave Plads, hvor der er et fakkeloptog, som fejrer, at Danmark blev befriet i 1945. Vi hører et par taler og noget musik, inden jeg tager toget hjem til min danske værtsfamilie på Østerbro. Jeg vil gerne tidligt i seng, for i morgen skal jeg holde paper-session om mit arbejde, og det er første gang, jeg gør det på engelsk. Jeg er lidt beryøst...

Tirsdag den 5. maj:

Jeg vågner tidligt.

Jeg har lavet mit oplæg hjemmefra, men jeg har haft problemer med mit USB-stik, derfor har en veninde taget det med hjem, og vil prøve at få det fikset.

Over morgenkaffen og lidt frugt løber jeg endnu engang mit oplæg igennem.

Sammen med min værtinde, der også deltager i kongressen, tager jeg tidligt afsted.

Jeg hører først den norske forsker Ellingsen tale om udviklingshæmmede og selvbestemmelse. Det er et spændende oplæg. Selv om jeg aldrig har arbejdet med udviklingshæmmede, er den problemstilling han rejser generel, og jeg kan sagtens genkende den fra mit eget arbejde. Når vi arbejder med andre mennesker, skal vi altid tænke over og være bevidst om magtforholdet mellem os og dem, vi arbejder med.

Så er der en kort pause. Jeg bruger pausen til at finde mig på plads i det rum, hvor jeg skal tale. I begyndelsen har jeg problemer med mine slides, og jeg bliver nervøs. Men teknikken kommer heldigvis hurtigt til at fungere, og jeg synes, det gik godt. Jeg får sagt det, jeg gerne vil, og det virker som om tilhørerne er interesserede.

Nu kan jeg slappe af. Og deltager i et par andre papersessions, blandt andet om udsatte unge i Mexico.

Jeg når at høre Inge Bryderups foredrag om research i internationalt perspektiv, og det var meget lærerigt og spændende, og jeg er meget optaget af hendes beskrivelse af projektet socialuddannelse i frskellige lande.

Herefter vælger jeg at deltage i AIEJIs generalforsamling, fordi jeg hjemme i Spanien arbejder jeg i en organisation, som ofte har kontakt med AIEJI,

Tirsdag aften har vi fri, og først drak jeg en øl sammen med mine spanske venner, og en af dem tog med mig hjem, hvor min værtsfamilie havde inviteret os på middag. Vi fik en dejlig middag med blandt andet laks til forret og kød med salater til efterret og jordbær til dessert. Og vi havde nogle hyggelige timer sammen, hvor vi snakkede om alt muligt, blandt andet musik, sport, mad og handicappede mennesker. Og vi drak vin. Selv om min værtsfamilie har sagt, at jeg gerne må ryge ude på altanen, så har jeg ikke gjort det. Jeg prøver at holde op.

Bagefter fulgte jeg min veninde til toget ved Østerport Station. Hun bor på hotel.

Jeg sov allerede omkring midnat.

Jeg vil være frisk til næste dag, hvor vi skal på field visits.

Onsdag den 6. maj:

Jeg møder kl. 9:00 i DGI-byen og har valgt at tage til Gribskov Kommune, fordi programmet lyder spændende.

Socialpædagogernes fællestillidsrepræsentant Hanne har sammen med de andre tillidsrepræsentanter i kommunen og Lars Thomsen, der arbejder i institutionservice, tilrettelagt turen. De henter os i bus, og vi kører en time nordpå. Lars er vores guide, og han fortæller lidt om landskabet, vi kører igennem. Og lidt om programmet. Det er dejligt at sidde og slappe af. Det har været to dage med mange indtryk. Landskabet er meget grønt. Under det meste af køreturen taler jeg med mine spanske kollegaer, som også er med på turen.

Første stop er Fabianhus, der er et døgntilbud til unge mellem 18-45 år, som har alvorlige og langvarige psykiske lidelser. Vi bliver modtaget af et par medarbejdere, og får at vide, at formålet med opholdet er, at beboerne skal have omsorg og social træning, så de senere kan flytte til en anden boform. Hvor de skal klare sig selv lidt mere. Nogle af beboerne er hjemme, og vi hilser på dem. Det er et flot hus, som virker rigtig hyggelig, næsten som et hjem. Vi får en hurtig rundvisning, og bliver derefter trakteret rundt om et stort bord med kaffe, nødder og frugt. Vi kan bare spørge løs, og det gør vi så, indtil guiderne siger, at nu skal vi videre. Det var meget spændende at høre om deres arbejde, hvor flere forskellige faggrupper arbejder sammen.

Næste stop er i Brians lejlighed. Han er udviklingshæmmet og har sin egen lejlighed ved siden af fem andre. Vi står inde i hans lejlighed, der er virkelig flot. Han fortæller om sine billeder, han selv maler, og som han gerne vil sælge til os. Fortæller, at socialpædagogerne hjælper ham med de ting, han ikke selv kan klare, for eksempel at holde styr på sin økonomi. Jeg er meget imponeret over, hvor selvstændig han lever, og virkelig betaget af boligstandarden. Vi får kaffe.

Herefter kører vi hen på Rådhuset, hvor Lars arbejder. Der er dækket op til os i kantinen, og vi får rigtig god mad. Og bagefter drikker jeg en kop kaffe.

Så håber vi vist alle, at nu kan vi holde siesta på sæderne i bussen. Men nej.

Vi kører straks videre til Aktivitetshuset for udviklingshæmmede. Her er der fernisering på en udstilling, hvor brugerne hver især har udstillet de ting, som betyder noget. Vi bliver modtaget udenfor af både flag og mennesker. Borgmesteren er også kommet, og jeg går hen og hilser på ham. Jeg tager et billede af ham. Det er jo politik, og den slags hilsner er godt at gøre.

Jeg kunne ikke tale med brugerne, fordi de ikke kunne engelsk. Men en af medarbejderne oversatte, hvad Bente har valgt at tage med. Hun har for eksempel taget et billede med af en musikfestival, hvor hun har været 10 gange. Og en video af en gammel dansk film, fordi hun godt kan lide romantiske film. Parfume, fordi hun godt kan lide gode dufte.

Jeg er meget imponeret af de professionelles arbejde. Det virker umiddelbart som om, beboerne/brugerne har en stor grad af selvstændighed og frihed. Og jeg har indtryk af, at medarbejderne er stolte af deres arbejde.

Vi får kaffe, kage, frugt, vand og vin. Jeg nøjes med kaffe.

Sidste stop er Aktivitetshuset for psykiske syge og ensomme voksne. Et lille, fint sted, hvor vi bliver vist rundt. Bagefter fordeler vi os blandt brugerne, mens vi drikker kaffe og spiser Danish (wienerbrød). Jeg får at vide, at man bare kan møde op, hvis man har lyst. Flere af dem taler engelsk. Det var meget spændende at høre dem fortælle om stedet.

Så er dagen slut og vi sidder i bussen og kører ind mod København. Jeg er helt høj og rider på en bølge af begejstring over det, jeg har set. Det tror jeg også de andre gør. Og jeg er også rørt, når jeg tænker tilbage på noget af det, som de forskellige brugere har fortalt os. Jeg tænker på, at det virker som om det socialpædagogiske arbejde foregår meget respektfuld.

Mere husker jeg ikke, for jeg falder i søvn.

Da vi kommer tilbage til København iler jeg sammen med nogle andre hen til hovedbanegården for at tage bussen til Christiania, hvor der er rundvisning. Vi kommer en halv time for sent, men jeg når alligevel at se noget interessant. Det er godt at se, at den slags fællesskaber kan overleve.

Herefter går vi direkte til festen i Den Grå Hal. Jeg hilser og taler med alle mulige, som jeg har mødt i løbet af ugen. Maden er god. Det samme er vinen, og musikken, den elsker jeg simpelthen. Jeg køber en CD med gruppen, og får til gengæld fire kys af bandmedlemmerne.

Fantastisk aften.

Indimellem går jeg udenfor og ryger.

Hele tiden møder jeg nogen, jeg har lært at kende. Vi har udvekslet erfaringer og adresser.

Det er næsten det bedste ved hele kongressen.